

Веднажъ той дошълъ до малкото блато, видѣлъ многото рибки и почналъ да имъ говори:

— Мили рибки, много ми е жално, като ви гледамъ така. Вие сте много, а водата ви е малко. Азъ зная едно близко езеро, което е доста дълбоко, прохладно и съ чиста вода. Ако желаете, азъ ще ви прѣнеса въ него. Защо да се прѣтискате тука?

Рибитѣ незнаели какво да отговорятъ. Никога до сега, отъ какъ свѣта сж запомнили, жеравътъ не се показвалъ тъй добъръ, както този день. А други пътъ, той добро не имъ правилъ.

Да направи жеравътъ добрина на рибитѣ, сѣ едно е да направи котката добрина на мишкитѣ

2.

Рибитѣ помислили малко и отговорили:

— Ние не можемъ да те повѣрваме: ти искашъ да ни изядешъ!

— Не, не! отговорилъ жеравътъ. Азъ не съмъ толкозъ жестокъ. Азъ има какво да ямъ, но боли ме сърдцето, като ви гледамъ какъ се мъчите тука. Въ това малко блато вие скоро ще измрѣте.

— Това е вѣрно, казали рибитѣ. Водата отъ день на день намалява и става топла.

Рибитѣ се посвѣтвали, какво да правятъ, и най-послѣ придумали една стара риба съ едно око да отиде съ жеравътъ, за да разгледа широкото езеро.

Жеравътъ взелъ едно-оката риба въ своята човка и я пуствалъ въ езерето. И когато тя видѣла, че наистина жеравътъ право е говорѣлъ, той я взѣлъ пакъ въ човката си и я занесалъ